

Wat ik nu zo raar vind?

Iedereen die deze column leest, heeft waarschijnlijk een kind met diabetes of kent een kind met diabetes.

Iedereen die dit leest heeft zelf al een lading ervaring met diabetes en er is veel herkenning met de verhalen in de Kidz&Ko column's.

Ik heb al een aantal column's geschreven met diverse titels. Toch hebben alle verhalen twee overeenkomsten. Ze gaan over kinderen met diabetes en over opvoeden.

"Opvoeden", een raar woord voor kinderen groot brengen. Wij Nederlanders pakken dit woord wel heel letterlijk; op=groter worden/omhoog gaan door - voeden.

Was het maar zo makkelijk. We geven onze kinderen te eten en klaar!

We weten allemaal dat dit niet zo gemakkelijk gaat als dat het woord 'opvoeden' doet vermoeden. Zeker als je te maken krijgt met een kind die ook nog diabetes heeft.

Als in het ziekenhuis de diagnose wordt gesteld, leer je binnen een paar dagen (tegenwoordig soms maar een dag) alle verpleegkundige aspecten rond om diabetes.

Hoe je een bloedglucose moet meten, hoe je insuline moet spuiten, hoe dat je de bloedglucose waardes moet interpreteren en hoe je hierop moet anticiperen.

Maar wie leert je nu eigenlijk hoe je hier mee om kunt gaan? Hoe ga je als ouder om met een kind dat boos wordt omdat het zich niet zo lekker voelt? Ga je je kind straffen omdat hij zich niet goed gedraagt of ga je eerst troosten omdat hij zich niet goed voelt of ga je hem eerst meten omdat je bang bent dat hij wel eens een hypo kan hebben.

En dan nog de letterlijke factor van "op en voeden". Hoe ga je je kind leren dat voeding consequenties met zich mee brengt. Voor de diagnose was eten een

vanzelfsprekendheid en nu is dat ineens niet meer zo. Je kind kan eten zelfs als een straf gaan ervaren omdat er na iedere maaltijd een prik gegeven moet worden.

Wat ik nu zo raar vind.....is dat er verwacht wordt van ouders dat ze binnen een paar dagen met instructies volleerd verpleegkundige moeten zijn met hun eigen kind als model. Dat dit ook een aantal pedagogische aspecten met zich meebrengt is logisch, eigenlijk wordt er van de ouder ook heel veel pedagogische deskundigheid gevraagd, maar waar blijven die instructies?

Verwachten we te veel of eisen we teveel?